

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera (spr.) SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **22 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **E. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział**

w R.

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy E. F.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **8 maja 2012 r.** sygn. akt **IV U 282/12**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy E. F. prawa do emerytury, powołując art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zmianami) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał wykonywania przez 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zakład nie uznał wnioskodawcy zatrudnienia w (...) SA Zakład Produkcyjny

Cukrownia (...) od 6 października 1989 r. do 9 grudnia 1998 r. jako pracy w warunkach szczególnych z uwagi na nieprzedłożenie prawidłowego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. F. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, że w kwestionowanym przez organ rentowy okresie pracował w warunkach szczególnych zajmując się dozorem inżynieryjno - technicznym, co mogą potwierdzić wskazani przezeń świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych w R. wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił odwołanie wniesione przez E. F..

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca urodzony (...) legitymuje się wymaganym stażem ubezpieczeniowym. Dalej Sąd wskazał na przebieg zatrudnienia odwołującego do 29 września 1979 r. Sąd I instancji podał następnie, że wnioskodawca od 13 października 1979 r. rozpoczął pracę w Cukrowni (...) gdzie zajmował kolejno stanowiska: ślusarza remontowego, ślusarza wapniarni, ślusarza – frezera, ślusarza remontowego brygadzysty i ślusarza. Podczas tego zatrudnienia w trakcie kampanii cukrowniczej pracował przy transporcie surowców do produkcji wapna, zaś poza kampanią przy remontach urządzeń służących do produkcji wapna – linii transportowej i produkcyjnej oraz przy transporcie węgla, koksu, kamienia wapiennego przygotowywanych przed kampanią. Nadzorował tok transportu tych towarów od przesyłu z wagonów na plac przez transport przenośnikami taśmowymi, przy segregowaniu i przesypaniu do miejsca składowania. Gdy został brygadzystą charakter jego pracy nie uległ zmianie, pojawiły się jednak nowe obowiązki związane z ewidencją czasu pracy i rozliczeniem wykonywanych robót.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów jak i zeznaniach wnioskodawcy oraz świadków, którym dał pełną wiarę.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy powołał art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i stwierdził, że kwestią sporną w sprawie jest wyłącznie legitymowanie się przez wnioskodawcę 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że E. F. w spornym okresie wykonywał prace w warunkach szczególnych tj. prace przy produkcji wapna - wymienione w wykazie A, dziale V, poz. 16 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jedynie przez 3 miesiące w roku, w związku z czym nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych.

W podstawie prawnej Sąd powołał dodatkowo art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył wnioskodawca E. F., który zarzucając naruszenie art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach wniósł o jego zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu skarżący kwestionował ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie w którym ten uznał, iż sezonowość jego pracy przesądza braku wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych. W jego ocenie prace które wykonywał poza kampaniami można uznać za prace wymienione w wykazie A, dziale IV, poz. 39 i 40 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie

występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne jak i prawne poczynione przez Sąd Okręgowy. Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe przeprowadzając dowody z zawnioskowanych świadków jak i przedstawionych przez odwołującego dokumentów i na jego podstawie ustalił czynności wykonywane przez niego w spornym okresie.

W tym miejscu wypadnie przypomnieć, iż art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Z kolei art. 184 pozwala stosować art. 32 do osób urodzonych po 1 stycznia 1949 r., pod warunkiem, iż do 31 grudnia 1998 r. osiągnęli wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz okres pracy w warunkach szczególnych. Definicję ustawową "pracy w szczególnych warunkach" zawiera art. 32 ust. 2 wyżej powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku. Ust. 4 tego artykułu stanowi, że "wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych". Te "dotychczasowe przepisy" to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca winien więc wykazać, iż wykonywał prace w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 15 lat.

W toku postępowania przed Sądem I instancji wnioskodawca usiłował udowodnić, iż w spornym okresie stale i pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy produkcji wapna na stanowisku odpowiadającym stanowisku operatora taśm i urządzeń przesypowych. Wobec ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, iż przeciętnie wykonywał taką pracę jedynie przez 3 miesiące w roku, apelujący próbuje wskazać, że jego prace z pozostałych 9 miesięcy poszczególnych lat można zakwalifikować jako oczyszczanie albo naprawianie aparatów lub pojemników po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych bądź jako prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko to jest nie tylko spóźnione (wnioskodawca nie wskazał jakichkolwiek przyczyn które uniemożliwiały jego wyrażenie w toku postępowania pierwszo instancyjnego) ale nadto zebrany materiał dowodowy pozwala zakwestionować taką możliwość - nie sposób bowiem przyjąć, że przewożenie węgla, koksu czy kamienia wapiennego odpowiada przewożeniu surowców pylistych, toksycznych, żrących, parzących czy wybuchowych w przemyśle chemicznym.

Mając powyższe na uwadze należało podzielić stanowisko Sądu Okręgowego o nie wykazaniu przez E. F. wymaganych okresów pracy w warunkach szczególnych i orzec jak w sentencji po myśli art. 385 kpc.